

„Egy okos és veszedelmes hősnő története,
aki egyszerre szépség és szörnyeteg.”

– Kathryn Purdie, bestsellerszerző –

THE
DARKNESS
a bennünk lakozó sötétség
WITHIN
US

fine ●
selection

TRICIA LEVENSELLER

TRICIA LEVENSELLER

THE
DARKNESS
a bennünk lakozó sötétség
WITHIN
US

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

*Rachelnek és Hollynak,
köszönöm, hogy megvalósítottátok az álmomat!*

„Nincs olyan, hogy rossz ötlet, csak rosszul megvalósított jó ötletek.”¹

– Damon Salvatore, *Vámpírnaplók*,
2. évad, 15. rész

¹ A filmsorozat magyar változatában elhangzó fordítás.

1.

FEJEZET

A FÉRJEMNEK TÚL SOKÁIG TART MEGHALNI.
Hűséges feleség módjára ülök az ágya mellett, és figyelem, ahogy zihálva préseli ki magából a levegőt. Minden egyes lélegzetvételénél azt kívánom, bárcsak ez lenne az utolsó.

Az istenek szerelmére, hiszen már a hatvannégyet tapossa! A kicsapongó, dorbézoló életmódja miatt – és az ördögök tudják még, mi okból – nyavalyák egész sora gyötri. Hadrian Demos, Pholios hercege mégis úgy kapaszkodik az életbe, mintha még tartogatna számára valamit. Egy ágyhoz kötött, vén kéjenc, akinek semmije sem maradt – csak az arcom, amit nap mint nap bámulhat.

Megmozdul, mintha csak a gondolataim riasztották volna fel. Hátrapillantok a vállam fölött, hogy megbizonyosodjam róla: Kyros még mindig a szobában van, mielőtt egy kicsit hátrébb húzom a székem. Lesütöm a tekintetem, és várok.

– Chrysantha – nyögi az öreg.

– Itt vagyok, férjurar! – Odanyúlok, és a kezeim közé fogom foltos, szőrös kezét.

– Gyönyörű vagy ma – mondja.

– Köszönöm!

Kibírom, hogy ne forgassam a szemem – minden reggel így köszönt, mintha a bókjaival elérhetné, amit valójában akar tőlem, a tizenkilenc éves feleségétől.

Pholios összezárja az ajkait.

– Vízet!

A komódon álló kancsó felé fordulok, de látom, hogy teljesen üres.

– Úgy tűnik, kegyelmed igencsak szomjas volt az éjjel – mondom. – Feltöltöm önnek.

– Majd Kyros megteszi.

A tarkómon feláll a szőr, de közönyt erőltetek az arcomra. A herceggel élni olyan, mintha valami belülről fojtogatna – és a szorítás azonnal erősödik, amint rájövök, kettesben maradok vele.

Kyros, a jóképű, fiatal inas rám néz. Tekintetéből együttérzés és bűntudat sugárzik, én pedig egy alig észrevehető bólintással jelzem, hogy elmehet. A legkevésbé sem szeretném, hogy egy barátom elveszítse az állását, mert nem engedelmeskedik.

– Azonnal, kegyelmes uram! – mondja. – Hamarosan visszatérek. – Az utóbbit már nekem szánja.

Amint kilép a Pholios-kastély főúri lakosztályából, a férjem kitépi a kezét az enyémből, és a mellem után nyúl.

Hozzászóltam a herceg alpári viselkedéséhez. Felálllok, és már menekülnék kifelé, de nem vagyok elég gyors. Még épp elér, és rácsap a fenekemre, mielőtt kartávolságon kívülre kerülnék. Továbbra is a padlót nézem.

Ez a legjobb módszer arra, hogy elrejtsem a valódi gondolataimat.

– Szeretné, ha felolvasnék önnek valamit? – kérdezem.

Pholios mordul egyet.

– Nem. Elég volt a könyvekből! Gyere csak ide vissza!

– Azt mondta, még nem volt elég a könyvekből? Akkor hadd válasszak egyet! – Átsétálok a szoba túlsó végébe, ahol a fal mentén könyvespolcok sorakoznak.

– Átkozott féleszű – morogja Pholios. – Hétezer necost fizettem érted az apádnak. Micsoda pazarlás!

– Sajnálom, férjurar! – A fojtogató érzés tovább erősödik.

– Nem akarom, hogy sajnálkozz! – mondja. – Azt akarom, hogy húzd fel a szoknyádat, és gyere ide az ágyba, hogy teljesítsd a házastársi kötelességedet.

A „kötelességet”, amit a betegsége miatt szerencsére eddig képtelen volt kierőszakolni belőlem.

– Miféle kötelesség lehetne fontosabb annál, mint gondoskodni a férjemről? – kérdezem.

Nem tart szemtelennek. Ahogy mások sem. Hosszú évek kemény munkájába telt, hogy elhiggyék rólam: együgyű teremtes vagyok. Ez a látszat már olyan sokszor megmentett, hogy megszámolni sem tudom. Így vettem rá apámat is, hogy egy haldokló, gazdag herceghez adjon feleségül. Ha tudtam volna, mire adom a fejemet! Pholios csak az esküvő után mutatta ki a foga fehérjét. Azt hittem, csak arra vágyik, hogy legyen mellette valaki, míg az ördögök végül el nem hurcolják valamelyik poklukba.

– Az *esti* kötelességedre gondoltam – pontosít a herceg.

– Nappal van, uram.

– Tisztában vagyok vele! – Köhögése betölti a szobát, de én ügyet sem vetek rá. Komótosan nézegetem a könyveket a polcon. Pontosan tudom, melyiket választom, de eszem ágában sincs újra a keze ügyébe kerülni. Addig nem, míg Kyros vissza nem tér.

Ugyan Pholios egy visszataszító féreg, de a személyzete előtt szereti fenntartani a látszatot. Vagy azért, mert tisztában van vele, hogy amit tesz, az helytelen, és próbálja megőrizni a jó hírét, vagy egyszerűen csak úgy gondolja, hogy a hálósobai ügyek nem tartoznak másokra. Akárhogy is, ha más is a közelben van, nem nyúl hozzám – bár Kyros így is számtalanszor tanúja volt kínos jeleneteknek. Életem utóbbi két hónapjában – vagyis a házasságom teljes hossza alatt – annyiszor rángattak, csipkedtek, pofoztak és tapogattak meg, hogy megszámolni sem tudnám.

De a végén mindenért kárpótol majd, ha Pholios meghal. A hercegnek nincs saját gyermeke, és rokonai sincsenek, akik örökölnének a címét – ami azt jelenti, hogy a halálával minden az enyém lesz. A kastély, a hercegség, a szolgálók, a *vagyom* – mind az enyém, és azt teszek velük, amit csak akarok. Soha többé nem fognak férfiak hátróznia a sorsomról. Örökre özvegy hercegné leszek.

Örökre szabad.

Ez a jövő már karnyújtásnyira van. Csak néhány hét. Legfeljebb egy hónap. Pholios már nem húzhatja sokáig.

És akkor végre nem kell többé elrejtennem a valódi éneket.

Amint meghallom Kyros halk lépteit, leveszem a verseskötetet a polcról. Az inas szemmel láthatóan megkönnyebbül, hogy a szoba túlsó végében talál. Az együttérzése fölösleges – elbírok én az öreggel, de attól még kedves gesztus. Miközben Kyros segít Pholiosnak az ivásban, visszaülök a székembe. A herceg majdnem megfullad, mikor elolvassa a könyv címét a borítón.

– Nem! – morogja. – Utálom a verseket.

Pont ezért választottam ezt.

– Megnyugtatja az elméjét, kegyelmes uram. A költészet életet lehel a lélekbe.

Pholios még morog egy sort, de elcsendesedik, ahogy belekezek az olvasásba. Azt hiszem, szereti hallgatni a hangomat – bár többnyire a mellemet bámulja közben, úgyhogy kicsit feljebb emelem a könyvet. Körülbelül tíz perc elteltével ismét a horkolásának hangja tölti be a szobát.

– Jól van, kegyelmes asszonyom? – kérdezi Kyros szinte suttogva, nehogy felébressze a herceget.

– Megvagyok, Kyros, és te? – Becsukom a könyvet, és megfordulok a székekben, hogy rendesen szemügyre vehessem. Még egyenruhában is igazán jóképű. A hagyományos fehér inget és harisnyát viseli, kesztyűvel és csizmával. Mindig makulátlanul tiszta, rendezett, és kifogástalan a tartása. Erős álla közepén egy imádni való mélyedés húzódik, zöld szeme pedig élénken csillog. Napcsókoltá haját hátrafésülve hordja, egészen a füle alá ér. Izmos testalkatával messze felülmúlja a legtöbb inast.

Nap nap után Kyros és én ebben a lakosztályban vagyunk összefárva, és a herceg minden szükségletéről gondoskodunk. Időnként felbukkan Kyros kisleánya is – lelkesen mutogatja a békákat, amiket a birtokon lévő tóban fogott, vagy a köveket, amiket az erdőben talált. Tudja, hogy csendben kell maradnia, ha a herceg alszik, és mindig óvatosan próbálja felkelteni a figyelmünket, hogy egy-egy pillanatra kicsaljon minket a szobából, hogy megmutathassa a kincseit.

Mindig örömmel élek a lehetőséggel.

– Jól vagyok, kegyelmes asszonyom. – Kyros udvariasan soha nem tesz említést a herceggel kötött házasságomról és arról, amit el kell viselnem mellette. Van annyi esze, hogy tudja: az ember nem szívesen beszél a megaláztatásairól. – Nico ma reggel tanult egy új szót – jegyzi meg inkább, hogy kellemesebb témára terelje a beszélgetést.

Elmosolyodom.

– És mi az a szó?

– *Feldúlt.*

– Elég komoly szó egy négyévestől.

– Csak meg ne hallja, hogy ilyet mondott! Négy és fél éves – egy nappal sem kevesebb.

Az idő alatt, amit ebben a szobában töltöttünk, elég sok mindent megtudtam Kyros múltjáról. Tizenhét évesen lett apa. Nem voltak házások a gyermek anyjával, és amikor a nő teherbe esett, világosan kijelentette, hogy esze ágában sincs gyereket nevelni. Bár a törvény nem kötelezi erre az egyedülálló férfiakat, Kyros mégis vállalta, hogy egyedül neveli fel a fiát.

– Hol van most Nico? – kérdezem.

– A konyhában, Szakácsnak segítkezik. Tudja, mennyire édes-szájú.

– Később el kell csípnem. Alig várom, hogy halljam, hogyan próbálja beilleszteni a „feldúlt” szót egy mondatba!

Belép Doran, egy másik inas, kezében egy tálcával, amin egy levél pihen.

– Levele érkezett, kegyelmes asszonyom – szólal meg hangosan, ezzel újra felébresztve Pholiost. Megszidhatnám érte, de inkább egy halovány mosolyt erőltetek az arcomra.

– Köszönöm, Doran! – felelem, miközben felállok, és átveszem az összehajtott levelet.

– Most már szeretnék reggelizni, Kyros. Menj, hozd be! – mondja a herceg, és ismét teljesen magánál van.

Bár biztos vagyok benne, hogy mindkét szolgáló elhagyja a szobát, észre sem veszem. Túlságosan leköti a figyelmemet a kézírás a levélen.

A húgomé.

Alessandra soha nem ír nekem. Én is csak ritkán írok neki – kizárólag akkor, ha kedvem támad kiélni magam rajta. Szerinte egy felfuvalkodott félkegyelmű vagyok, amitől az egész csak még mulatságosabb. Alessandra soha nem tudta leplezni, mit akar, és hogyan próbálja elérni. Most épp az Árnykirályt próbálja meghódítani.

Magamban halkán felnevetek. Ha én nem kellettem neki, akkor Alessandrát egészen biztosan nem akarja majd. Ez nem hiúság kérdése. Lehet, hogy anyánk külsejét örököltem, de ez mit sem számít. Egy szép arccal nem lehet mindent elérni. Ami igazán számít, az az, hogy jobb színésznő vagyok. El tudom játszani azt, amire a férfiak vágnak. És rájöttem, hogy amit a férfiak a leginkább akarnak, az egy olyan nő, akiről azt hiszik, irányíthatják. Ezért szelídnék tetetem magam. Engedelmesnek. Mert ha azt hiszik, irányíthatnak, nem figyelnek eléggé. Ha ostobának gondolnak, nem vigyáznak arra, mit mondanak a jelenlétedben.

És ami Alessandrát illeti? Mindig tudtam, mire gondol. Bár azt el kell ismernem, hogy nem néztem volna ki belőle, hogy képes gyilkolni. Engem is meglepetésként ért, amikor kiderült, mi történt az első szeretőjével. De még ennél is megdöbbenőbb volt, hogy a király azonnal megkegyelmezett neki.

Az én hibám, hogy sosem álltunk közel egymáshoz. Mindig versengtünk apánk figyelméért. Neki anya volt a mindene, de amikor meghalt – én tizenkettő, Alessandra tizenegy éves volt –, tudtam, hogy a szeretetét vagy a húgomra, vagy rám fogja összepontosítani. Egyszerre mindig is csak egyetlen nőnek volt helye a szívében, így én foglaltam el azt a helyet, még mielőtt Alessandra egyáltalán felfoghatta volna, mi történik. Ő is ugyanezt tette volna, ha képes lett volna rá.

Egy olyan világban élünk, ahol mindent a férfiak döntenek el. Hogy hol élhetünk, mikor juthatunk pénzhez, kihez kell hozzámenünk. Tudtam, hogy a legjobb esélyem a boldogságra az, ha apánkat az ujjaim köré csavarom. Csak egyikünk nyerhetett.

Én magamat választottam.

Néha ugyan kissé elfog a büntudat, de ez mit sem számít majd, ha végre elérem a célomat. Ha gazdag leszek, és egyetlen férfinak sem tartozom semmivel, azt tehetem, amit csak akarok – akár még azt is, hogy helyrehozom a kapcsolatomat a húgommal, ha úgy tartja kedvem.

Széthajtogatom a levelet, és elolvasom:

Kedves Chrysantha!

Szeretnék személyesen is meghívni az esküvőmre. Kallias és én fél év múlva összeházasodunk. A koronázásomat is aznap tartjuk, közvetlenül a szertartás után.

Ugye eljössz? Vagy túlságosan lefoglal, hogy ápolónőt játszol a ráncos férjed mellett? Biztosan tudsz egy kis időt szakítani az egyetlen húgod életének legfontosabb napjára, nem igaz? Válaszolj minél előbb, és foglalok neked egy helyet az első sorban – hogy testközelből láthasd, ahogy ez a lotyó feleségül megy az Árnycirályhoz.

*Üdvözléssel:
Alessandra*

Zúg a fülem, és csak későn veszem észre, hogy ökölbe szorított kezem összegyúrta a levelet.

A király.

A kishúgom... az átkozott királyhoz megy feleségül.

Engem nem akart, őt viszont igen. *Őt!* A gyilkost.

Én mindvégig tervezgettem, mérlegeltem, próbáltam valamit ki-
harcolni magamnak. Nap mint nap zaklattak, megaláztak, szidtak
– és mindez miért? Mindeddig semmit sem sikerült felmutatnom.

Közben Alessandra annyi férfival hált, hogy már megszámolni
sem tudom. Mondtam én már rá a „lotyónál” sokkal durvábbakat is
– így próbáltam figyelmeztetni, hogy legyen óvatos. Vigyáznia kel-
lett a hírnevére, ha szép jövőt akart magának. És engem is megnyug-
tatott – főleg akkor, amikor majd’ szétvetett a féltékenység amiatt,
hogy neki jutott egy társ, míg én egyedül küszködtem a túlélésért.
Mert azt hittem, hogy ha úgy élnék, mint ő, soha nem mennék hoz-
zá egy gazdag emberhez.

Valahogy mégis megszerezett magának egy *királyt*. Valódi *király-
né* lesz. Korlátlan hatalom, vagyon, *minden* az övé lesz. Senki sem
mer majd kezét emelni rá – hiszen a világ leghatalmasabb emberé-
nek lesz a felesége.

Felforr a vérem, és vörös ködbe borul a világ.

Ő győzött.

Hogyan győzhetett? Hiszen semmit sem tett érte! Nem érdemelte
ki. Még csak azt sem tudta, hogy játszuk ezt a játszmát. És hogy...
hogy... hogy a fenébe?

Lázás tépelődésem közepette észre sem vettem, hogy közelebb ke-
rültem az ágyhoz. Pholios kígyóként csap le rám, a ruhámon keresz-
tül megragadja a csípőmet, és próbál magához húzni.

A haragtól elvakultan, gondolkodás nélkül rácsapok a kezére.

Mindketten megdermedünk.

– Te most megütöttél? – kérdezi.

– Csak viszketett a kezem, kegyelmes uram.

Morgolódik, és még van mersze sértődött arcot vágni, de a hirtelen mosolyából tudom, hogy valami ocsmány gondolat fészkelte be magát a fejébe.

– Gyere közelebb, feleségem, és megbocsátok!

– Közelebb? – kérdezem.

– Igen, hajolj az ágy fölé! A paplanom kicsúszott a helyéről a túloldalon. Igazítsd meg!

Az arcom csupán egy üres, kifejezéstelen maszk, belül viszont lánghol a lelkem. Túl régóta vagyok bezárva ebbe a házba, ebbe a szobába – a herceggel, aki a száját nyalogatva bámul, és folyton próbál magához csalogatni. Eközben a húgom fényűzésben éli a tökéletes és szabad életét – az átkozott Árnykirály oldalán. Nekem nem sikerült elcsábítanom őt a palotában, ezért azt hittem, beérem a második legjobbal.

De többé nem érem be kevesebbel.

A fojtogató érzés hirtelen megszűnik. Az agyam elválík a testemtől, a végtagjaim pedig maguktól mozdulnak.

Azt teszem, amit a herceg korábban parancsolt: felemelem a szoknyámat, és lovagló ülésben ráhelyezkedem. A szemei kidüllednek, mielőtt felfogná, mi történik, és máris a derekam köré fonja a karját. Megpróbál úgy igazítani, ahogy neki tetszik, majd minden erejével felfelé lendül a csípőjével – hála az égnek, még több réteg ruha és ágynemű van köztünk.

De engem csak a feje mellett lévő plusz párna érdekel. Előrehajlok érte, mire Pholios megmarkolja a mellemet. Olyan erővel szorít, hogy biztosan nyoma marad, de addig nem mozdulok, amíg meg nem szerzem a párnát. Még akkor is csak annyira, hogy változtassak a testhelyzetemen.

Aztán az arcára nyomom a tollpárnát.

Ami az imént még megfeszült alattam, most hirtelen elernyed. Pholios elfojtott kiáltásait elnyeli a párna, gyenge teste alig rándul alattam. Végül elengedi a mellem, és a karomat megragadva próbál eltolni magától.

De továbbra is teljes erővel nyomom.

– Nem erre vágytál, férjurarum? Most hasznomat veszed végre?

Ha Alessandra megszerezhet mindent, amire csak vágyik, annak ellenére, hogy megölt egy férfit, akkor én miért ne szerezhethném meg? Az arca felrémlik előttem, mire lehunyom a szemem – hogy kizárjam őt is, és minden aljasságot, amit ez a férfi valaha elkövetett ellenem.

Soha többé.

Nem állok fel azonnal, miután a szálnalmasan gyenge ellenállása megszűnik. Csak ülök a halott férjem testén, egy sötét átmenetben rekedve a múlt és a jövő határán.

A múltban nem voltam erőszakos. A múltban maga voltam a megtestesült türelem.

Most szabad vagyok. Most már az lehetek, aki csak akarok.

Egy gyilkossággal kezdtem – pont, mint a húgom. Lesüllyedtem az ő szintjére. Ez a gondolat végre mozgásra késztet. Kiegyenesedem, visszateszem a párnát a helyére, és megigazítom a herceg haját. Olyan békésnek tűnik holtában.

Remélem, semmiféle békére nem lel majd odaát, bárhová is küldtem.

Ahogy visszaindulok a székemhez, észreveszek egy alakot az ajtóban. Kyros fia, Nico áll ott, morzsás állal.

Felváltva néz rám, majd a hercegre.

A szívem kihagy egy ütemet.

2.

FEJEZET

NICO AZ AJKÁHOZ EMELI AZ UJJÁT – így szoktam jelezni neki, amikor a herceg alszik. Azonnal megkönnyebbülök. Hát persze hogy semmit sem sejt.

Suttogva szólal meg:

– Kapjon el, ha tud, hercegné! – Aztán már el is tűnik az ajtóban.

Utánairamodok.

– Komolyan így kerestél meg? Morzsás állal és egy szem édesség nélkül? – kiáltok utána.

Nico visít a nevetéstől. Meglepően gyors, ahhoz képest, hogy milyen kicsi. A lépcsőnél lecsúszik a korláton, miközben én kénytelen vagyok lassan haladni a szoknyám súlya miatt. Amint leérek, újra futásnak eredek, és végre utolérem a fiút. Vadul kalimpál a kis karjával, és pont, mielőtt elkapnám, Kyros fordul be a sarkon a herceg reggelis tálcájával.

A karomba kapom Nicót, és megpörgetem a levegőben. Kacagása megmelengeti a szívemet. Lenyúlok, hogy megcsiklandozzam a

hasát, mielőtt leteszem a földre. Nevetése megtölti étellel ezt a hatalmas kúriát.

Végre olyan hely lett ez, ahol mind boldogok lehetünk. A herceg halott.

Halott.

Halott.

Halott.

Aligha létezik ennél édesebb szó.

– Mit műveltek ti ketten? – kérdezi Kyros.

– Apa, a hercegné feldúlt volt, amiért nem hoztam neki kalácsot.

– Ezért a mulasztásért én is megcsiklandoztalak volna – mondja Kyros.

– Hozok mindannyiunknak! – kiáltja Nico, és már rohan is a konyha felé.

Csupa szeretet van Kyros pillantásában, ahogy nézi az elszaladó kisleányt.

– Jobb, ha visszatérünk, mielőtt a herceg haragra gerjed, kegyelmes asszonyom.

– Visszaaludt, úgyhogy gondoltam, kiszököm egy pillanatra – felelem.

Kyros megértően bólint, és együtt elindulunk vissza a főúri lakosztályba.

Órák telnek el, mielőtt bárki észreveszi, hogy a herceg nem lélegzik.

A következő napokban semmi rossz nem történik. Senki sem gyanakszik. A férfi már amúgy is haldoklott. Miért is gondolná bárki, hogy nem természetes halált halt? Különben is, mindenki túl

ostobának tart ahhoz, hogy egyáltalán megforduljon a fejemben a gyilkosság gondolata. Erről gondoskodtam.

Feketét viselek a temetésen, Pholios kedvéért még sírást is színlelek, az arcomat pedig egy selyem zsebkendő mögé rejtem, amit maga az elhunyt ajándékozott nekem – a monogramjainkat hímeztette rá. Apám vigasztal, virágot hoz, sőt még azt is megkérdezi, hogy segíthet-e a birtok ügyeinek intézésében. Igencsak elégedett velem, hiszen a jegyajándékom megmentette a teljes csődtől. Apám ugyan gróf, de a birtoka már rég romokban hevert. *Én magam* is romokban voltam, míg hozzá nem mentem Pholioshoz.

A vagyona mostantól az enyém, és azt teszek vele, amit csak akarok. Egyetlen férfi sem szólhat bele, mire költöm. Még a saját apám sem.

Megcsináltam.

Elértem azt, ami oly kevés nőnek sikerült.

A valódi szabadságot.

A szabadságomat kihasználva először is bejárom a birtokot, és megismerkedem a személyzettel. Pholios sosem engedte, hogy eltávolodjak tőle. Mindig az ágya mellett kellett étkeznem. Ott kellett lennem, amikor felébredt, és akkor is, amikor már régen elaludt. A herceg gyakran mondogatta, hogy meg fogja kapni tőlem, amiért fizetett. Azt mondta, hogy a tulajdona vagyok.

Azt hiszem, a végén rájött, hogy egy pillanatig sem ő volt az, aki irányított.

– Kegyelmes asszonyom, de jó önt újra látni! – mondja Lagos asszony, a házvezetőnő, amikor találkozunk a szalonban.

Alig néhányszor találkoztam vele azóta, hogy először betettem a lábam ebbe a komor kúriába – akkor, amikor a személyzet felsorakozott az előtérben, hogy üdvözljenek mint az új úrnőjüket.

Lagos asszony körülbelül annyira tűnik ijesztőnek, mint egy kismacska, a maga százötven centijével, de az istenek segítsenek azon, aki kétségbe meri vonni, hogy elérje ezt a magasságot – egyszer véletlenül meghallottam egy különösen csípős hangvételű beszélgetést ezzel kapcsolatban. A haja sötét, mint az éjszaka, a bőre fehér, akár az elefántcsont. A szeme ovális, az arca ráncatlan – lehetetlen megtippelni a korát, megkérdezni pedig nem merem.

– Önt is, Lagos asszony. Köszönöm, hogy időt szakított rám!

– Természetesen. Miben lehetek a szolgálatára?

– Szeretnék néhány változtatást eszközölni a birtokon. Remélem, hogy számíthatok a segítségére.

– Hogyne. Miféle változtatásokra gondol?

Azt akarom, hogy a személyzet rajongjon értem. Azt szeretném, ha ők is akarnák, hogy az úrnőjük legyenek. Ez a legegyszerűbb módja annak, hogy zökkenőmentes legyen az átmenet – és nem akarom, hogy bárki is megkérdőjelezze a hatalmat, ami most már az enyém. Van egy nagyon egyszerű módja, hogy ezt már a legelején elérjem.

– Szeretném húsz százalékkal megemelni a személyzet bérét.

Lagos asszony lassan pislog, mintha el sem hinné, amit hall. Aztán elmosolyodik.

– Kegyelmes asszonyom, azt hiszem, mi jól ki fogunk jönni egymással.

– Remek, mert rengeteg átalakítás szerepel a terveim között...

Először is: a főúri lakosztály. Elrendelem, hogy teljesen ürítsék ki. Minden egyes darab – az ágytól kezdve a függönyökön át a szőnyegig – egy raktárba kerül. Az egész helyiséget felújítatom, hogy semmi se emlékeztessen arra, hogy Pholios valaha is betette oda a

lábát. Mindentől meg akarok szabadulni, ami akár csak egy pillanatra is emlékeztethetne rá.

Mindig is kedveltem a rózsaszínt, és Matilda üzletében azonnal megakad a szemem egy bájos, pasztellrózsaszín ágytakarón. A teljes szobát ehhez igazítva rendezem be. Fehér tapéta, itt-ott krizantémokkal – utalás a nevemre. Fehér tölgyfából készült baldachinos ágy, fátyolszerű függönyökkel. Aranyfiligránnal díszített karosszék, kényelmes, fehér párnákkal. Egy elefántcsontszínűre festett, díszes fésülködőasztal, aranygombokkal. A mennyezetet a nappali égbolt színeivel festetem ki, rózsás arcú puttók repkednek rajta a felhők között.

Amíg ez folyamatban van, Lagos asszony a kastély többi részét készíti elő a felújításra. Nem akarok semmiféle emlékeztetőt arra a rémes emberre, aki egykor beárnyékolta ezt az otthont, így a házzal vezetőnő gondoskodik róla, hogy minden régi festményt, vázát és a Pholios családhoz tartozó bármilyen ereklyét felvigyenek a padlásra – amíg el nem lehet adni őket. Amíg le nem telik a társadalmi normák szerint elvárt egyéves gyászidő, nem jelenhetek meg rendezvényeken, és látogatókat sem fogadhatok.

Ennek ellenére alig telik el egy hét, és máris özönlenek a levelek. Egy-egy sort olvasok csak el belőlük, mielőtt a kandalló melletti kupacra hajítom őket.

*Sajnálattal értesültem a férje haláláról, kegyelmes
asszonyom. Ha bármi módon vigaszt nyújthatok önnek,
szívesen állok a rendelkezésére.*

Ez Barlas grófjától érkezett.

*Ne engedje, hogy eluralkodjon önön a bánat, kegyelmes
asszonyom! Legjobb, ha reménnyel tekint a jövőbe.
Felkereshetném hamarosan?*

Varela grófjától.

*Oly régóta csodálom önt a távolból. Most, hogy maga dönthet a
sorsáról, esetleg én is ringbe szállhatok?*

Simos hercegétől.

Ezt követően egy olyan borzasztóan kínos mondat következik,
hogy menten elpirulok tőle:

*Egy nő az ön helyzetében megérdemel minden gyönyört, amit az élet csak
nyújthat. Legyen a szeretőm, Pholios hercegné, és én gondoskodom róla, hogy
mindig elégedett legyen.*

Moros bárójától, aki mellesleg házasesember.

Nem leszek senkinek a szeretője. Elegem van abból, hogy a férfiak
mondják meg, mit tegyek – akár a hálószobában, akár azon kívül.
A leveleket válasz nélkül hagyom, bár néha-néha előveszem őket, ha
épp szükségem van egy kis önbizalom-növelésre. Jót tesz az ember
önbecsülésének – még akkor is, ha nemkívánatos az efféle figyelem.

Legalábbis, ha hatalommal bíró férfiaktól érkezik.

Évek óta álmodozom arról a napról, amikor végre az én kezem-
ben lesz a hatalom, és szabadon választhatom meg, kivel lépek kap-
csolatba. Egész életemben egyedül voltam – előkelő származásom
okán megfosztva a romantikus kapcsolatok legegyszerűbb örömeitől

is. Amint letelik a gyászidő, eltökélt szándékom, hogy véget vetek ennek a magánynak.

Szeretőt fogok tartani.

Egy jóképű, szegény – de gyakorlott – férfit, aki rajong majd értem, szeretni fog, és semmit sem akar tőlem, csak amit nyújtani tudok neki: a kényelem minden létező formáját.

A férfiak mindig tartanak szeretőt – özvegy hercegnéként én is megengedhetem magamnak ugyanezt. Szokatlan, de nem példa nélküli. Elég hatalmam és tekintélyem lesz ahhoz, hogy bármiféle bírálat leperegjen rólam. És különben is, nyilvánvalóan olyasvalakit választok majd, aki kellőképpen diszkrét.

De ez a dolog még várat magára – egészen pontosan tizenegy hónapot és két hetet. Addig is elfoglalom magam azzal, hogy új barátságokat kötök a birtokon, és felügyelem a felújítási munkálatokat. Egész nap hallani a kopácsolást és a fűrészelést. Festők, asztalosok és kőművesek jönnek-mennek Lagos asszony és a személyzet szigorú felügyelete mellett. Hónapokba, talán évekbe is beletelik, mire minden a helyére kerül, de ez érthető is – hiszen a második legnagyobb birtokot örökölttem meg a naxosi királyi palota után.

Alessandra palotája után.

Lagos asszony után az inasokat kell megnyernem magamnak. Kyros illően bemutat a többieknek, és örömmel hallják, hogy szeretném megtanulni a *hach* nevű játékot.

– Egy ennél magasabb, de azonos színű lapot kell kijátszania – magyarázza Doran, miközben Kyros a hátam mögül figyel.

Megfogom a rubin dámát.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Kyros a fülemhez hajol.

– Ne azt! Az túl erős, érdemes megőrizni. Inkább ezt játssza ki!

Kiteszi az asztalra a rubin hatost, amivel üti az előző körben ki játszott ötöst.

– Azt hiszem, most már érti – mondja Plutus, és dühösen néz rám, miközben felveszem a lapját. – Nem kell tovább segítened neki.

– Ne rontsd már el a hangulatot! – vág vissza Kyros. – Te évek óta játszod ezt a játékot. Ő még csak most tanulja.

– Te hívtad meg. Ha nem tudja tartani a lépést, az az ő baja. – Rádöbben, mit is mondott. Az arca elsápad. – Bocsásson meg, kegyelmes asszonyom, megfeledeztem...

– Semmi baj, Plutus. Talán, ha egy kicsit izgalmasabbá tesszük a játékot, jobb kedvre derülsz. – Előveszek egy necost a zsebemből, majd az asztalra teszem.

– Ennyivel nem tudunk bezállni – mondja Doran, a pénzérme-re meredve.

– Akkor tegyetek be annyit, amennyitek van. Nem épp most emeltem meg a béreteket? Vagy netán attól féltek, hogy elnyerem az összes pénzeteiket?

Egyetlen partit sem nyerek meg aznap este, de másnapra visszavágót követelek. Amikor kisüt a nap, Kyros és Nico csatlakoznak hozzám egy piknikre a gyepen. A kisfiú vadvirágokat szed nekem, Kyrosszal pedig mindenféléről beszélgetünk. Nico megmutatja a kedvenc fáit, amikre szeret felmászni, én pedig megmutatom neki, melyik gyümölcs érett, és mit érdemes leszedni – na meg azt is, melyik növény mérgező, és jobb tőle óvakodni. Néha zongoraleckét is adok neki – mindig is szerettem játszani, és nem sajnáltam a pénzt, hogy felújíttassam a hangszert.